

částečně svéprávnosti pro navyklé zneužívání alkoholu a ustanovil podpůrcem Antonína Š-a. Re k u r s n í s o u d k rekursu Heleny Ž-ové napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs Heleny Ž-ové.

D ů v o d y:

Rekursní soud potvrdil na rekurs Heleny Ž-ové usnesení prvního soudu, jímž byl zamítnut její návrh, by byl její manžel úplně zbaven svéprávnosti pro marnotratnictví, takže podle § 49 odst. (4) cís. nař. ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák. jest další opravný prostředek v té příčině vůbec nepřipustný. V otázce ustanovení podpůrce není Helena Ž. účastnicí řízení, neboť nelze tvrditi, že by příslušným rozhodnutím mohla ve svých právech přímo býti dotčena, aniž lze seznati, že by, domáhajíc se toho, by ona byla ustanovena podpůrcem, uplatňovala právní zájem, by soud učinil rozhodnutí (§ 6 zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.). V té příčině může býti spolehlivým znakem jen hmotněprávní poměr určité osoby k tomu, co jest předmětem nesporného řízení, jehož výsledkem mohou býti její vlastní zájmy dotčeny. V tom směru však stěžovatelka nemůže nic uvést na odůvodněnou svého návrhu. Není-li účastnicí ve smyslu § 6 zák. čís. 100/1931 sb. z. a n., není podle § 37 téhož zákona oprávněna k rekursu.

Čís. 12429.

Zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák., o ručení za škodu z provozu silostrojů.

Jde o přepravu auta ve smyslu § 4 zák., bylo-li auto připevněno k jinému autu a jím vlečeno. Lhostejno, že vlečené auto řídil jeho majitel.

(Rozh. ze dne 10. března 1933, Rv I 1586/31.)

Na žalobcově osobním autu porouchal se za jízdy magnet, takže žalobce nemohl pokračovati v jízdě. Žádal proto žalobce o pomoc Josefa F-a, jenž jel kolem s nákladním autem Ervína K-a. Josef F. vzal do vleku žalobcovo auto, připojiv je k nákladnímu autu lanem. Za vlečné jízdy narazilo žalobcovo auto, řízené žalobcem, na telegrafní tyč a poškodilo se. Od místa této nehody bylo žalobcovo auto dopraveno nákladním autem domů. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na Josefu F-ovi a na Ervínu K-ovi náhrady škody z poškození auta najeťím na telegrafní tyč. Procesní soud první stolice žalobu zamítl a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: V souzeném případě nejde o dopravu ve smyslu § 4 aut. zák. Auto druhého žalovaného nedopravovalo auto žalobcovo, jež zůstalo v držbě a v moci žalobcově. Auto druhého žalovaného dalo žalobci k použití hybnou sílu, jíž žalobce použil. Ručení podle § 4 aut. zák. předpokládá, že dopravce má dopravovaný předmět v moci, že může s ním nakládati. Zvýšené ručení

podle automobilového zákona bylo zavedeno, ježto měla býti řidiči věc svěřena. V souzeném případě dal žalobce motorem druhého žalovaného vléci svůj vůz, jež ostatně sám řídil. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil mimo jiné z těchto důvodů: Odvolací soud má za to, že vlek auta jiným autem jest dopravou ve smyslu § 4 aut. zák. Okolnost, že vlečené auto bylo řízeno jeho majitelem a doprava se dala jen tím způsobem, že auto žalovaného táhlo auto žalobcovo, nevylučuje pojem dopravy ve smyslu cit. místa zákona, an vlekoucí automobil ovládá vlečené auto, jež jest svěřeno řidiči vlekoucího auta, takže tu jde o ručení ve smyslu § 4 aut. zák. Jde dále o to, zda jsou tu další podmínky tohoto ustanovení zákona. V tom směru dospěl odvolací soud k názoru, že mezi stranami nebyla sjednána úplata za odvěčení auta z místa nehody.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h :

V základní otázce, zda v souzeném případě šlo o přepravu osobního auta dovolatelova po rozumu § 4 aut. zák., schvaluje dovolací soud názor odvolacího soudu. Nesejde na tom, že přepravované auto se nedostalo do bezprostřední moci prvního žalovaného, a že je při přepravě řídil dovolatel. Rozhodným činitelem, který umožnil přepravu, byla právě činnost prvního žalovaného tím, že dodal pohonnou sílu ze svého nákladního auta, k němuž bylo připevněno osobní auto dovolatelovo, a že tímto způsobem bylo vlečeno. Lze připustiti, že zákon má především na mysli případy, kdy věc, vzavší škodu, byla na silostroj naložena, tedy na silostroji přepravována, ale není rozumného důvodu, proč by měl jinak býti posuzován případ, když věc byla silostrojem vlečena. I tu platí tytéž úvahy, jimiž se zákonodárce dal vésti při ustanovení § 4 aut. zák.

Čís. 12430.

Služebnost bydlení zavazuje vlastníka věci jen k trpění, nikoliv i k pozitivnímu plnění; zejména mu neukládá zákon, by hájil právo osoby k služebnosti oprávněné proti zásahům třetích osob.

(Rozh. ze dne 10. března 1933, Rv I 2005/31.)

Žalobci a jeho manželce příslušelo právo bydlení v domě žalovaných. Žalobu, jíž se domáhal žalobce na žalovaných, by mu ponechali služebnost bytu ve služební světnici, p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, zjistiť, že v přístupu do světnice nebrání žalobci žalovaní, nýbrž jeho manželka. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.